

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΡΣΤ ΚΑΤΑΛΟΙΠΟΝ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΣΤ κατάλοιπον περιέχει τέσσαρα τεύχη, τὰ ἀκόλουθα:

1) Τεύχος ἀποτελούμενον ἐκ φύλλων ἑὼν τὰ τρία πρῶτα γεγραμμένα. Τὸ τεύχος τοῦτο περιέχει ἀντίγραφον ἐκ τοῦ Paris. Suppl. gr. 676 φ. 83α (XIV αἰῶνος). Τὸ ἀντίγραφον φέρει ἐπιγραφὴν 1) «Περὶ ἰδιότητος φρίσεων παραδόξων ἐκ διαφόρων βιβλίων συλλογή» ('Ἀρχεται «Ἦν τις φησιν ἀττικὴ γραῦς τριάκοντα ὀλκὰς κωνείου ἀκινδύνου προσφερομένη» καὶ τελευτᾷ «ὅς ἐδόκει ἀνθρώπου εἶδωλον προηγεῖσθαι αὐτοῦ διὰ παντός») καὶ 2) «Ἑρμηνεῖαι ὀνομάτων ἐν διαφόροις βιβλίοις κειμένων παρὰ τοῦ Βουλγαρίας ἐκείνου Θεοφυλάκτου συντεθεισαί» ('Ἀρχεται «Ἀρδητὸς ὄρος ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς ὄρκους ἐποιούντο οἱ Ἀθηναῖοι» καὶ τελευτᾷ «Βάταλος δεινὸς καὶ ἐκλελυμένος ἄνθρωπος τῇ διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι μαλακὸς καὶ αἰσχρος»).

2) Τεύχος ἀποτελούμενον ἐκ φύλλων δώδεκα, ὧν τὰ ἕξ μόνον γεγραμμένα. Περιέχει ἀντίγραφον ἐκ τοῦ αὐτοῦ κώδικος, ὅπερ ἀρχεται «Βάταλος δεινὸς καὶ ἐκλελυμένος ἄνθρωπος τῇ διανοίᾳ καὶ τῷ σώματι μαλακὸς καὶ αἰσχρος» καὶ τελευτᾷ «φενακίζειν τὸ ἕξαπατᾶν τοὺς ἀκροωμένους καὶ τοὺς ὀρώντας. Ἀπὸ τοῦ Λουκιανοῦ».

Κατὰ ταῦτα τὸ δεύτερον τεύχος περιέχει τὴν συνέχειαν τῶν ἑρμηνειῶν τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας.

3) Τεύχος ἀποτελούμενον ἐκ φύλλων δέκα καὶ ἕξ, ὧν τὰ δέκα καὶ πέντε γεγραμμένα. Περιέχει ἀντίγραφον ἐκ τοῦ αὐτοῦ κώδικος, ὅπερ ἀρχεται «Ἰφικρατίδες κρηπίδες ἀπὸ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ τὴν ὑπόδησιν φιλοκαλίαν δεῖξαντος» καὶ τελευτᾷ «Υποπλάκιοι Θῆβαι λέγεται τὸ Ἀτραμύτιον».

Κατὰ ταῦτα τὸ τρίτον τεύχος περιέχει τὰς ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ λέξεις ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ προηγουμένου.

4) Τεύχος ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων ἠριθμημένων εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ὧν αἱ εἴκοσιν ἑπτὰ γεγραμμένα. Περιέχει ἀντίγραφον ἐκ τῶν δύο προηγουμένων τευχῶν τῶν ὑπ' ἀριθμὸν δύο καὶ τρία, ἀρχεται λοιπὸν «Βάταλος δεινὸς καὶ ἐκλελυμένος ἄνθρωπος» καὶ τελευτᾷ «Υποπλάκιοι Θῆβαι λέγεται τὸ Ἀτραμύτιον». Ἀπὸ τῆς σελίδος

25—27 προσθέτει ὁ Λάμπρος ἐπὶ τὴν ἐπιγραφὴν «Γενικά τινες παρατηρήσεις» γενικάς τινας παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἐπ' ἀριθμὸν 1576 Paris. Supl. gr. χειρογράφου, τὰς ἀκολούθους.

Γενικά τινες παρατηρήσεις

Τὸ χειρόγραφόν μας παρουσιάζει τρεῖς ὡς οὕτως εἶπεν γραφάς. α') τὴν τοῦ ἀρχικῶς αὐτῷ γραφαστοῦ β') τὰ ἐρυθρογραφήματα γ') τὰ μεταγενέστερα κερρογραφήματα. Κατ' ἴδιαν αὐταῖ ἐξεταζόμενα παρουσιάζουσι τὰ ἑξῆς.

α'). Ἀπὸ τῆς πρώτης γραφῆς ἐλλείπουσι τὰ ὑπογεγραμμένα ἰῶτα, ὡσαύτως καὶ τὰ εὐφωνικά ν.

Τοὺς τόνους ὡσαύτῃ πρώτον γραφῆς ἐγκατέσπειρεν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε καὶ παρὰ τοῖς τῆς ἐγκλίσεως κανόνας. Ὁσαύτως ἀφθόνως καὶ ἐν οὐδέοις ἐγκατέσπειρε καὶ τὰ σημεῖα στίξεως. Τὰ γράμματα ἔγραψεν ἀτελῶς μὴ σύρων ἐντελῶς τὰς γραμμὰς, γράμματά τινα δὲ καὶ παρέλειπε, ἐνίοτε δὲ καὶ φράσεις ὅλας παρέλειπε.

Παρουσιάζει ἰδιοτρόπους τινὰς λέξεων αἴγλας οἷον α α=μοναχοί; καὶ τμήσεις (;) οἷον :

^τ
θανά=θαιάτου

^τ
Τιμοκρά=Τιμοκράτης :

^α
ζωγρ.=ζωγράφων;

^γ
καλή=καλήγια;

^λ
εὔτε=εὔτελές (ὅπερ συμπληροῖ ὁ κερρογράφος)
μηλιάρ.=μηλιάριον

Τὸ μέλαν, ὅπερ μετεχειρίσθη ἔχει ἐνιαχοῦ καὶ κερροτέρας ἀποχρώσεις.

β) Ὁ ἐρυθρογράφος πλὴν τοῦ ἐρυθρογραφήματος τῶν κεφαλαίων γραμμάτων ἀσχολεῖται καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς ἀρχικῆς γραφῆς προστιθεὶς ὑπογεγραμμένας, εὐφωνικά ν, τόνους, σημεῖα στίξεως, συμπληρῶν, ὅπου ὁ πρῶτον γραφῆς παρέλειπε νὰ σύρῃ καλῶς τὰς γραμμὰς τῶν γραμμάτων, τὴν ἀτέλειαν ταύτην, συμπληρῶν ὡσαύτως καὶ λέξεις ἀφ' ὧν ἔλειπον γράμματά τινα.

γ) Ὁ κερρογράφος καὶ αὐτὸς διορθοῖ τὴν γραφὴν τοῦ κειμένου προσθέτων που καὶ που ὑπογεγραμμένας καὶ εὐφωνικά ν, προσθέτων ἢ ἀφαιρῶν τόνους καὶ τείνων ἰδίᾳ εἰς σχηματισμὸν ἐκ δύο λέξεων μᾶς οὕτω : τομέν, ἀντὶ τοῦ : τὸ μὲν τοδέ, ἀντὶ τοῦ : τὸ δέ, διατοῦτο ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο προσθέτων καὶ αὐτὸς σημεῖα στίξεως καὶ διπλασιά-

ζων τὰ ὑπάρχοντα ὡς: ἀντὶ καὶ συμπληρῶν τὰς ἀτελείας τῆς πρώτης γραφῆς, πολλοὺς ὅμως ὄχι κριτῶς κείμενα συμπληρῶν ἀλλὰ τὰ καλῶς κατὰ τὴν ἀρχαιότεραν γραφὴν γεγραμμένα συμπληρῶν ἐπὶ τὸ εὐχρηνέστερον (ἐξ οὗ δύναται εἶναι καὶ εἰκόση ὅτι εἶναι μεταγενέστερος.)

Ὁ κριτογράφος μᾶλλον ὁμοίως προσθέτει ἢ ἀφαιρεῖ γράμματα χάριν τῆς ὀρθογραφίας διορθοῦν πνεύματα, τόνους, γράμματα, προσθέτει φράσεις ἀλλοκληροῦς ἐν τῇ ὄμῃ καὶ εἶτι ἄλλο ποιεῖ πρὸς διόρθωσιν τῆς πρώτης γραφῆς.

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα ὅτι ὁ Λάμπρος ἔχει καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ τεύχει καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ σημειώσει ἀκριβῶς τὰ δι' ἐρωτησῶν καὶ κριτῶν μελάνης γεγραμμένα ἐν τῷ κώδικι ὡς καὶ τὰ διεσφρασμένα καὶ διεξοσμένα. Ἐν τέλει δὲ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου σημειοῦ. «Ἐπειτα ἐν τῇ ὄμῃ ἐπιγραφὴ περὶ τοῦ μήκους τοῦ πόντου. Ἀρχετα ἐν τῷ κειμένῳ: τὸ μήκος τοῦ πόντου στάδια μύρια χίλια ρ'».

Ἐν δὲ φύλλῳ 89 α «περὶ μέτρων» καὶ εἶτα «περὶ μοδισμοῦ».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον ὅτι τὸ ἡμέτερον κατάλοιπον περιέχει ἀντίγραφα ἐκ τοῦ κώδικος Paris Suppl. gr 676 φύλλ. 83 α—88 β τριῶν κειμένων. Τῶν κειμένων τούτων τὸ πρῶτον ἦτοι τὸ φέρον ἐπιγραφὴν «Περὶ ἰδιότητος φύσεων παραδόξων ἐκ διαφόρων συλλογῆ» καὶ ἀρχόμενον «Ἦν τις φησὶ ἀπακὴ γραῦς τριάνοντα ὀκτὼς κωνεῖον» εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ (πρὸβλ. ἔκδ. Bekker A, 81 ἐ).

Τὸ δεύτερον, τὸ φέρον ἐπιγραφὴν «Ἐομνηεῖαι ὀνομάτων ἐν διαφόροις βιβλίοις κειμένων παρὰ τοῦ Βουλγαρίας ἐκείνου κερροῦ Θεοφυλάκτου συντεθεῖσαι» καὶ ἀρχόμενον «Ἀρδητὸς ὄρος ἐστὶν ἐνώ τοὺς ὄρκους ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι» μέχρι τοῦ «φενασίζεῖν τὸ ἕξαπατᾶν τοὺς ἀκροωμένους καὶ τοὺς ὄρωντας» ἀποτελεῖ μέρος τοῦ γνωστοῦ κειμένου «Δικῶν ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον» τοῦ ὑπὸ τοῦ Bekker ἐκδιδομένου (Anecdota graeca tom. A' σ. 181 ἐ.). Καὶ τὸ τρίτον τὸ φέρον ἐπιγραφὴν «Ἀπὸ τοῦ Λουκιανοῦ» καὶ ἀρχόμενον «Ἰφικρατίδες κρηπίδες ἀπὸ Ἰφικράτους» εἶναι τὸ γνωστὸν κείμενον, ὅπερ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ» ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Bachmann (Anecdota Graeca tom. B σ. 317 ἐ.).

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων περὶ τὴν καθίστασταν ἐκδοσὶς τῶν ἀνωτέρω κειμένων.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΗΑ' κατάλοιπον ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἀντιγράφων. Τὸ πρῶτον τούτων ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων 6 γεγραμμένων ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὕψεων πλὴν τοῦ τελευταίου, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ φύλλων 18 γεγραμμένων ἐπὶ τῆς μιᾶς ὕψεως. Τὸ πρῶτον φέρει ἐπιγραφὴν «Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος γνῶμαι καὶ διάλεκτοι» καὶ ἄρχ.

«Μένανδρος, Φιλιστίωνα τὸν καλὸν τε κάγαθόν
ἐγὼ Μένανδρος πολλὰ χεῖρην βούλομαι».

Τὸ δευτερον φέρει ἐπιγραφὴν «Παραινέσεις Μενάνδρου κατὰ στοιχεῖον» καὶ ἄρχεται·

«Ἄρχην νόμιζε τὸν Θεὸν φοβεῖσθαι»

Ἄμφότερα ἔχουσιν ἀντιγραφὴν ἐκ τοῦ κώδικος τῆς ἡμετέρας ἐθνικῆς βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθμὸν 1070 ἀπὸ φύλλου 69β καὶ ἐξῆς καὶ περιέχουσι τὰς γνωστὰς γνώμας Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος καὶ τὰς παραινέσεις τοῦ Μενάνδρου κατὰ στοιχεῖον; αἱτινες ἔχουσιν ἐκδοθῆ πολλὰς περὶ βλ. ἰδίᾳ Boissonade *Anecdota Graeca* τομ. 1 σ. 146 ἔ. Aug. Meineke *Menandri et Philemonis reliquiae* σ. 311 ἔ. Oubner (Didot) σ. 90 ἔ. «Γνῶμαι μονόστιχοι ex quinque codicibus mss ductae» καὶ ἄλλους. Συγκρίνοντες τὸ ἡμέτερον κείμενον πρὸς τὸ ἐκδεδωμένον εὐρίσκομεν ἐλαχίστας διαφορὰς ἀναξίας λόγου.

Κ.Ι.Δ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΑ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Σ' 7 κατάλοιπον ἀποτελεῖται ἐξ ἑνδεκα φύλλων χάρτου, ὧν τὰ ἐννέα εἶνε ἠριθμομένα (I—III διὰ κτανῆς μολυβδίδος καὶ I—VI διὰ κορθοῦς) καὶ τὰ δύο ἀναριθμητα. Προφανῶς πρόκειται περὶ σημειώσεων τοῦ Λάμπρου, ὅς εἶχε πρὸ ἑαυτοῦ ποιῶν ἀνακοίνωσιν ἐν τῇ ἐνταῦθα γερμανικῇ ἀρχαιολογικῇ σχολῇ¹. Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει ταύτῃ ἀναπτύσσει ὁ Λάμπρος τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ τετάρτου αἰῶνος, α) Κλεανῶ Πάσιος καὶ β) Διδαῖο Ἐὐπαλίνος τοιζῶν ὑπὲρ τὸ Κλεανῶ, καὶ Δικαιῶ πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὡς ὀνομαστικά ὡς δυνατὰ τις νὰ εἰκόσῃ καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ὀνόματος Πάσιος καὶ Ἐὐπαλίνος (I—III) καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πέμπτου αἰῶνος Ἀπὸς Μιλίτιο Παμφύλο ἀναπτύσσων τὰ τῆς λατρείας τοῦ Διὸς Μιλίτιου, τὴν προέλευσιν αὐτῆς καὶ τοὺς τόπους, εἰς οὓς ἐπεκράτει (I—VI). Ἐπὶ τῶν ὑπολοίποισι δύο φύλλων τῶν ἄνευ ἀριθμώσεως ἔχει σημειώσῃ ὁ Λάμπρος σχετικὰ τινα ἔργα καὶ διατριβὰς πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ².

1. Αἱ σημειώσεις ἔχουσι γραφῇ γερμανιστί.

2. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Σ' 8 κατάλοιπον ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων φύλλων χάρτου γεγραμμένων ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως καὶ περιεχόντων ἀναγεγραφὴν ἔργων τινῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν δῆθεν ἐκκολάβωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου ἔχει σημειώσῃ ὁ Λάμπρος.

«Die angebliche

Slawisirung

Horst 85 σ. 117

ἐν ἀναφορᾷ πρὸς Fallmerayer

Ἄλλ' ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Στράβωνος δὲν ἔχει τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα.

Ὁ Λάμπρος θέλων νὰ γράψῃ περὶ τῆς δῆθεν ἐκκολάβωσεως τῆς Ἑλλάδος συνήθροισεν ὑλικόν, ὅπερ ὁμως εἶνε ἀτελέστατον, ὡς μὴ συμπληρωθέν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάξιον δημοσιεύσεως.

Ἐπίσης τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Σ' 8 κατάλοιπον ἀποτελούμενον ἐκ δέκα φύλλων χάρτου γεγραμμένων ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως ὡς τὰ πολλὰ διὰ μελάνης περιέχει σημειώσεις περὶ Μάνης ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Νιφάκη ἀτελεστάτας διὰ τοῦτο ἀναξίας δημοσιεύσεως.

Ἐπίσης τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Σ' 4 κατάλοιπον ἀποτελούμενον ἐκ δύο ἐπιφυλλίδων τῆς «Νέας Ἡμέρας» τοῦ 1911 (φυλ. ὑπ' ἀριθμ. 1910) 2887), τῆς 9]22 Ἰουλίου καὶ φυλ. ὑπ' ἀριθμὸν 1912 (2889) τῆς 23]5 Αὐγούστου φερουσῶν ἐπιγραφὴν «Ὁ ὑάκυνθος τῶν ἀρχαίων» καὶ τεσσάρων φύλλων χάρτου γεγραμμένων ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων καὶ περιεχόντων παραπομπὰς εἰς ἔργα περὶ ἀθέων, ἅτινα ὁ Λάμπρος σκοπὸν νὰ γράψῃ ἰδίαν πραγματείαν περὶ ἀθέων, θὰ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, δὲν εἶνε ἀξιὸν ἐκδόσεως.